

NIKOLKA A DRAČÍ MLÁDĚ

Jan Prokeš ilustrace Iveta Autratová

ORIGONA®

Copyright © Jan Prokeš
Illustrations © Iveta Autratová

ISBN 978-80-88116-96-7

ID 059g-01

Milá Nikolko,

*tuto krásnou knížku o Tobě a o zvířátkách
Ti pod stromeček ze srdce věnují*

Ježíšek s babičkou Soňou a dědečkem Jirkou

24. prosince 2026

Úvod

Hlavní postavou tohoto poutavého příběhu je Nikola Dvořáčková, modrooká blondátá statečná holka, která má ráda růžovou barvu. Narodila se 22. března 2022 a bydlí s maminkou, tatínkem a křečkem Bobanem v Mikulově, kde také celý příběh začal.

Jak se to celé seběhlo? Jednoho podzimního dne šla Nikolka se svou kamarádkou Eliškou na louku pouštět papírového draka. A tam se stalo něco zvláštního! Najednou se na obloze objevil opravdový malý dráček.

Chcete slyšet veselý a napínavý příběh plný zvířátek? Tak pěkně poslouchajte nebo čtěte.

1. Boj o Strápáče

Byl slunečný, ale chladný den. Sluníčko zářilo na nebi jako žlutá pampeliška a kolem něj se jako rozfoukané pápěří honily mraky.

„Už je to tady!“ volal skotačivý vítr. „Léto skončilo. Zase je tu podzim! Fííí! Fííí! Fííí!“

A jak fičel, obloha plná obláčků byla čím dál rozcuchanější. Ale to vůbec nevadilo. Rozcuchaný byl každý, kdo si ten den zapomněl doma čepici. A že se jich našlo!

Byla totiž sobota a všechny děti se vyhrnuly ven za podzimními radovánkami. Na kopcích a loukách se hemžilo plno kluků a holek. Smáli se a drželi šňůry, na kterých se třepotali barevní papíroví draci. A všichni ti draci se vznášeli tááákhle vysoko na nebi!

„Jupí!“ ozývalo se z jedné strany.

„Hurá!“ znělo z té druhé.

„Juchajdá! To koukáte, kam až můj drak doletí!“

Každý z těch kluků a holek zažíval báječné dobrodružství. Ale to úplně největší dobrodružství začínalo o kousek dál. Na velké louce nedaleko lesa. Vidíte? Že tam nikdo není? Jen ještě chvílku počkejte. Tak. Už! Vidíte?

Právě před chvilkou vběhly na louku dvě holčičky. Na provázku táhnou toho nejhezčího draka široko daleko. Směje se širokými kukadly, jako by měl za lubem nějakou skopičinu. A každou chvíli zamává ocasem s barevnými mašličkami. Vítr mu čechrá dlouhé střapce z krepového papíru, které mu plandají podél hlavy jako dlouhé psí uši.

„Do toho, Střapáči, stoupej výš!“ křičí na něj zezdola holčičky. Tak ho totiž pojmenovaly podle těch dlouhých střapců. A dráček se nenechá dlouho pobízet. Letí čím dál výš. Za chvíli se dotkne prvních mraků!

Ale co jsou vlastně zač ty dvě holčičky pod ním? To si musíme povědět, protože za chvíli vypukne velké dobrodružství. A hlavní roli v něm sehrají právě ony.

Tak schválně. Uhádnete, jak se jmenuje holčička, která právě drží Střapáče na šňůře? Trochu vám napovím. Má **modré** oči, **blondáté** vlásky a narodila se **22. března 2022**. Bydlí s maminkou, tatínkem a křečkem Bobanem v **Mikulově** a ze všeho nejradši nosí **růžové** oblečení.

Tak co, uhádli jste? Aby ne! Kdo jiný by to mohl být než **Nikolka Dvořáčková**? A kde je **Nikolka**, tam musí být i její nejlepší kamarádka **Eliška**. To ony volaly na Střapáče a povzbuzovaly ho, ať se prodírá přes mraky a letí výš a výš.

Jenže co to? Ještě před chvílí Strápáč vesele kličkoval po obloze, ale teď ho pohltit velký mrak. Dráček v něm celý zmizel. Ani třepotající se ocas s mašličkami najednou nebylo vidět. Vypadalo to, jako by Nikolka nedržela na provaze dráčka, ale velký mrak.

„No tohle!“ zarazila se Nikolka. Zkusila provázek přitáhnout k sobě, aby se Strápáč zase objevil. Jenže tomu se dolů vůbec nechtělo.

A co hůř! Nikolka měla pocit, že dráčka za mraky něco popadlo a snaží se jí ho vytrhnout. Provázek se jí divoce zmítal v dlaních, jako by za něj někdo tahal a chtěl s ním odletět pryč.

„Něco se děje!“ vypískla Nikolka a obrátila se na Elišku. „Rychle, pomoz mi!“

Eliška na nic nečekala a přiskočila ke kamarádce. Teď držely provázek obě dvě a pevně se zapíraly o zem. Přesto se šňůra prudce škubala a létala vzduchem sem a tam.

Nikolka s Eliškou měly co dělat, aby provázek vůbec udržely. Chvíli je obě táhnul po louce, jako když rybář chytí obrovitou rybu a ta ho i s lodí vleče daleko na volné moře.

„To ne! Už ho neudržíme!“ volala zoufale Eliška, kterou začínaly bolet ruce.

„Musíme!“ nevzdávala se **Nikolka**. „Víš co? Až napočítám do tří, zkusíme s tím provázkem obě naráz škusbnout. Jsi připravená? Raz, dva, tři!“

Obě dívenky se z posledních sil zapřely a trhly provázkem. A něco se opravdu stalo!

Z mraku se zablesklo, jako by tam šlehnul blesk. Ve stejném okamžiku začal provázek padat k zemi. Ale na jeho konci se netřepetal rozpustilý Strápáč. Chvíli to vypadalo, jako by obě kamarádky stahovaly z nebe hořící hvězdu! Všude po obloze létaly jiskry a k zemi se zběsile řítíl neznámý předmět. To z něho sršely všechny ty jiskry!

Jenomže to nebyl žádný předmět. Bylo to nějaké zvířátko! **Nikolka** ho na chvíličku zahlédla, ještě než žuchlo do trávy opodál. Buch! Sotva dopadlo, udělalo pár kotoulů a skutálelo se kamsi do křoví. Bum! Řach! Křust!

Obě dívenky si hlasitě oddechly, že to ohnivé zvířátko nespadlo přímo na ně. Vždyť nechybělo mnoho, a na louce by vypukl požár! Naštěstí se při dopadu toho tvorečka zvířil prach a přikryl travu dřív, než chytila plamenem. Ale i tak to všude vonělo, jako když se opékají buřty.

Není divu, že si **Nikolka** s **Eliškou** vyměnily opatrné pohledy. Co teď? Měly by tomu neznámému zvířátku pomoci? Ale nebude to nebezpečné?

„Jauvajs!“ ozvalo se z křoví, kam se tvoreček dokutálel. „To byla teda řacha, to vám povím.“

A pak z křoví vykoulkla hlava, která na obě kamarádky upřela zvědavý pohled.

Byla to zvláštní hlava. **Nikolka** si nevzpomínala, že by takovou někdy viděla. Byla roztomilá, jako by patřila nějakému štěňátku. Jenže nebyla skoro vůbec chlupatá – jenom za ušima jí trčelo pár střapatých chomáčků dlouhé srsti. Měla rozjásané oči a na konci dlouhé tlamy se vyjímal čenich jako bambulka.

A z té tlamy čouhal papírový drak Střapáč! Byl celý polámaný a zčernalý, jako by snad hořel. A protože se mu z mašliček na ocase ještě kouřilo, **Nikolka** si domyslela, že asi opravdu hořel. A to ji pořádně namíchlo.

„Tak hele, ty jeden, tys nám spálil draka!“ obořila se na zvířátko. Ale pak si vzpomněla, jak se to celé seběhlo, a starostlivě dodala: „A vůbec... Jsi celý? Není ti nic? Vždyť jsi spadl z hrozitánské výšky!“

„Ale kdepak, s tím si nedělejte hlavu!“ zahlaholil veselý hlásek. Jenže určitě nevycházel z té tlamy, ze které čouhal Střapáč. Ta přece nemohla mluvit, když pořád držela papírového draka. No jo, ale kdo to teda mluvil?

Než to **Nikolka** a **Eliška** vykouraly, vyhlédla z křoví druhá hlava, úplně stejná jako ta první.

3. Paní Sova

Moudrá sova nebyla moudrá pro nic za nic. Celý den si četla časopisy a luštila křížovky. Někdy chodila na návštěvy za panem Výrem, aby mu povykládala, co nového se dozvěděla. A pan Výr pokaždé vejral! Kdepak paní Sova, to byla hlavička!

Dneska si ale paní Sova nic nečetla. Byla sobota, a tak si řekla, že si uvaří dobrý oběd. Špagety se sýrem, ty jí chutnají nejvíc. Vytáhla z kredence hrnec a pustila se do vaření.

„Nudle, špagety, těstoviny, ty umím jak nikdo jiný,“ zpívala si.

Když měla uvařeno, naložila si na talíř pořádnou porci. Už se chystala, že se do té dobroty pustí, když najednou někdo zaťukal na dveře. A kdyby jen zaťukal. Spíš pořádně zabouchal. Jako by šlo o život.

Buch, buch, buch!

Paní Sova leknutím nadskočila. Zavadila přitom o talíř se špagetami a ten vyletěl do vzduchu. Překlopil se a všechny špagety se sově vysypaly na hlavu. Chudák paní Sova teď mžourala jako sůva z nudlí!

„Kdo... kdo je tam?“ zavolala překvapeně. A snažila se odlepit ze sebe špagety a vrátit je zpátky na talíř.

„Tady Nikolka, Eliška a Strápáč,“ ozvalo se za dveřmi. „Omlouváme se, že rušíme. Ale potřebujeme vaši pomoc. Je to důležité.“

Paní Sovu netěšilo, že ji někdo ruší uprostřed oběda. Ale ráda druhým pomáhala. Zvláště když u toho mohla ukázat, jak je moudrá. A tohle vypadalo přesně na ten případ. A tak zahoukala:

„Hu-hú! No tak tedy vstupte, ať venku nehulákáte na celý les. Hu-hú!“

Dveře se otevřely a paní Sova se nestačila divit. Dovnitř napochodovaly dvě holčičky a za nimi podivný dvouhlavý tvor. Mrskal ocáskem a všechno zvědavě očíhával.

„Dobrý den,“ pozdravila jedna z holčiček. „Já jsem Nikolka, tohle je Eliška a tohle...“

Ale než stihla představit svého dvouhlavého kamaráda, ten najednou zvěřil sobotní oběd.

„Jééé, špagety!“ vyhrkla jedna z jeho hlav. A než se paní Sova zmohla na slovo, druhá hlava z ní začala slízávat špagety. A hlasitě u toho srkala a frkala.

Srrrk! Frrrk! Blízy blízy!

„Mňam, mňam! Špagety se sýrem, ty já moc rád,“ zamlaskala pro změnu první hlava. A pustila se do špaget, které paní Sova mezitím vrátila na talíř.

Mlask! Mňam! Hami, hami!

Než bys řekl švec, byl talíř prázdný a všechny špagety z paní Sovy oblízané.

„Tak to vypadá, že jsem po obědě,“ povzdechla si paní Sova.

Trochu se zlobila, protože ze špaget nestačila ani ochutnat. Ale na druhou stranu byla ráda, že z ní ten dvouhlavý tvor všechny těstoviny oblízal, protože se jí lepily na peří.

Jenomže teď byla celá mokrá. Podívala se do zrcadla a... Hrůza! Vůbec nevypadala jako moudrá sova, ale jako zmoklá slepice! Kdyby ji tak viděl zlomyslný strýček Sýček, celý den by se jí posmíval.

„Propáníčka, hu-hú! To jsi mě musel celou oslintat?“ obořila se paní Sova na špagetového žrouta.

„Promiňte, on za to nemůže,“ zastala se ho Eliška. „Je to náš dráček Strápáč a teprve se vylíhnul. Někdy je to ještě trochu popleta.“

„Tak dráček, říkáš,“ zamyslela se paní Sova. „Hm, to dává smysl, když má dvě hlavy. A jestli se zrovna vylíhnul, tak asi musel mít pořádný hlad. Ale kdo mě teď usuší?“

„Co jsem zpackal, to zase napravím,“ prohlásil nečekaně Strápáč.

„Třeba by se to dalo vyřešit jinak, hu-hú. Co kdybych věděla, jak zařídit, aby ti narostla třetí hlava? To bys potom věděl, kde to zimoviště je. A mohl bys tam doletět.“

Dráčkovi se rozzářily oči.

„Vy vážně víte, jak to udělat, aby mi narostla třetí hlava?“

Paní Sova se pyšně nadmula. „Já vím spoustu věcí. Každý den vyluštím pět křížovek a přečtu dva časopisy. A zrovna tuhle jsem četla jeden... Však počkejte.“

A paní Sova popošla k velké knihovně. Měla v ní narovnáno spoustu knih a časopisů. Chvíli mezi nimi cosi hledala a pak vytáhla jeden tlustý časopis.

„Tady. Podívejte. To je časopis Babka kořenářka. A na straně čtyři se píše o dračím kořeni.“

„Dračí kořen? Co to je?“ zajímala se **Nikolka**.

„Dračí kořen je kouzelná bylina,“ četla paní Sova z časopisu. „Pomáhá malým dráčkům, aby správně rostli. A aby měli správný počet hlav.“

„Takže když Střapáč sní ten kořen, naroste mu třetí hlava?“ zeptala se **Eliška**.

„Přesně tak, hu-hú,“ přitakala moudrá čtenářka. „A abyste věděli, náhodou vím, kde ten dračí kořen roste. Je to u nás v lese. A protože mě Střapáč tak hezky vyfénouval, prozradím vám, jak ho najdete.“

A hlava, která uměla chrlit oheň, se zhluboka nadechla. Nikolka s Eliškou vyjekly, protože se bály, že z ní vyšlehnou oheň. Ale místo toho z ní vyšel horký vzduch. Strápáč ho foukal na paní Sovu, jako by ji fénoval. A mokré peří bylo najednou suché a báječně načechrané.

Paní Sova se prohlédla v zrcadle. No tohle!? Vypadá náramně! Jako kdyby vyšla ze salónu krásy. Asi dnes navštíví pana Výra. Ten bude panečku vejrat! A strýček Sýček pukne závistí.

„Tohle se ti opravdu povedlo, hu-hú,“ zahoukala uznale. „Za to vám ráda pomůžu. Co byste vlastně potřebovali?“

A tak jí Nikolka s Eliškou vysvětlily, že dráček nemá třetí hlavu. A že kvůli tomu neví, kde je tajné dračí zimoviště. Neví paní Sova, kde by to zimoviště našli?

Moudrá sova se zamyslela.

„Hm, tak dračí zimoviště, říkáš? Bojím se, milá Nikolko, že s tím ti nepomůžu. To je dračí tajemství, hu-hú. To znají jenom draci.“

Strápáč si smutně povzdechl. „Tak. A jsme namydlení.“ Chvilí to vypadalo, že se dá do pláče.

Ale potom paní Sova zvedla křídlo na znamení, že ještě nedomluvila.

A paní Sova se pustila do vysvětlování, jak se ke kouzelnému kořenu dostanou.

O chvíli později už **Nikolka**, **Eliška** i Strápáč vycházeli z jejího domečku. Vydali se směrem, který jim paní Sova poradila.

A protože měli radost, že jsou na správné stopě, tak si u toho zpívali:

*Hola, dráčku, co se stalo?
Dvě hlavičky jsou ti málo?
Žádné strachy. Chtěl bys třetí?
Za chvíličku přibude ti!*

